SUB CERUL CA DE PLUMB

DORIN DAVIDEANU

Pornim toţi trei la plimbare: Dan, Sandu şi eu. E o zi de toamnă timpurie, plouă mărunt şi norii cenuşii sînt joşi de-i poţi atinge cu mîna.

— Asta-i vreme de plimbare?!

— Poate se-nsenineză...

— Crezi?! Nu vezi cerul ăsta? Parcă-i de plumb!

— Vrei să zici că: **a)** e de culoarea plumbului? **b)** Sau pare că te apasă ca plumbul?

— Ori poate **c)** conţine particule de plumb?

Jocul îl inventasem eu. În cele mai diverse situaţii, fiecare din noi propunea cîte o semnificaţie – a, b, c – mai mult sau mai puţin apropiată de cea curentă. Urmau discuţiile – amestec de logică şi fantezie – în favoarea uneia sau alteia dintre variante.

De data asta nu ne lungim cu vorba, fiindcă ploaia tocmai se înteţeşte şi căutăm să ne adăpostim. Intrăm la un cinematograf. Imediat după generic, ne dăm seama că mai văzusem filmul, cu alt titlu. Ne plictisim. La un moment dat, băiatul îi spune fetei ceva despre „părul ei de aur”. Începem comentariile:

— **a)** Vrea să zică „de culoarea aurului”?

— Eu zic că **b)** părul ei e o veritabilă comoară, deci...

— **c)** Ba eu cred că tipa poartă o perucă din fir de aur!

— Varianta **a)** e cea mai plauzibilă.

— Hm... Nu sînt convins... Cei mai mulţi nu ştiu care e adevărata culoare a aurului...

— Ce să-ţi spun! Parcă perucile de aur s-ar găsi pe toate drumurile...

Ne umflă rîsul. Cîteva capete se răsucesc spre noi, le bănuim privirile dezaprobatoare. Ne hotărîm să ieşim.

Afară ploaia se liniştise. Nu facem doi paşi şi îl întîlnim pe Tibi.

— Hă, hă! Uite-i pe cei trei muşchetari!

— Nu văd ce-i de rîs...

— Arătaţi ca nişte mîţe plouate!

— **a)** Oare o mîţă plouată arată mai rău decît un alt animal aflat în aceeaşi situaţie?

— Nu, nu. Adevărul e că **b)** pisica se fereşte de apă. Deci o mîţă plouată nu vezi în fiecare zi. Darămite trei!

— **c)** Ştii, pisicile sînt animale foarte curate, se spală întruna. S-ar putea ca printr-o confuzie...

— A, nu, nu e acelaşi lucru „spălat” şi „plouat”.

— Atunci crezi că...

— Mă, voi aţi cam luat-o razna. Pe el îl ştiam mai de mult (arată spre mine), dar văd că e contagios... Hai noroc, că mă grăbesc.

Începe să se înnsereze, aşa că întindem şi noi pasul. La ora opt, Doru ne aşteaptă la o canastă. Ca să scurtăm drumul, o luăm prin „Pădurice” – un pîlc de arbori din marginea oraşului, cu o poiană unde vara jucăm fotbal. Tocmai străbatem poiana cînd observăm mai întîi o lumină ciudată, apoi frunzele veştede şi ude se înalţă învîrtejite, se porneşte un vuiet surd, şi cînd ridicăm privirile vedem astronava care coboară lin, într-o lucire metalică, stinsă.

— Cred că **a)** sîntem pe cale să primim musafiri...

Zîmbim, o clipă doar. Se pare că de data aceasta cele trei litere nu ne vor mai ajunge. S-ar putea chiar ca întreg alfabetul cunoscut să nu ne ajungă.